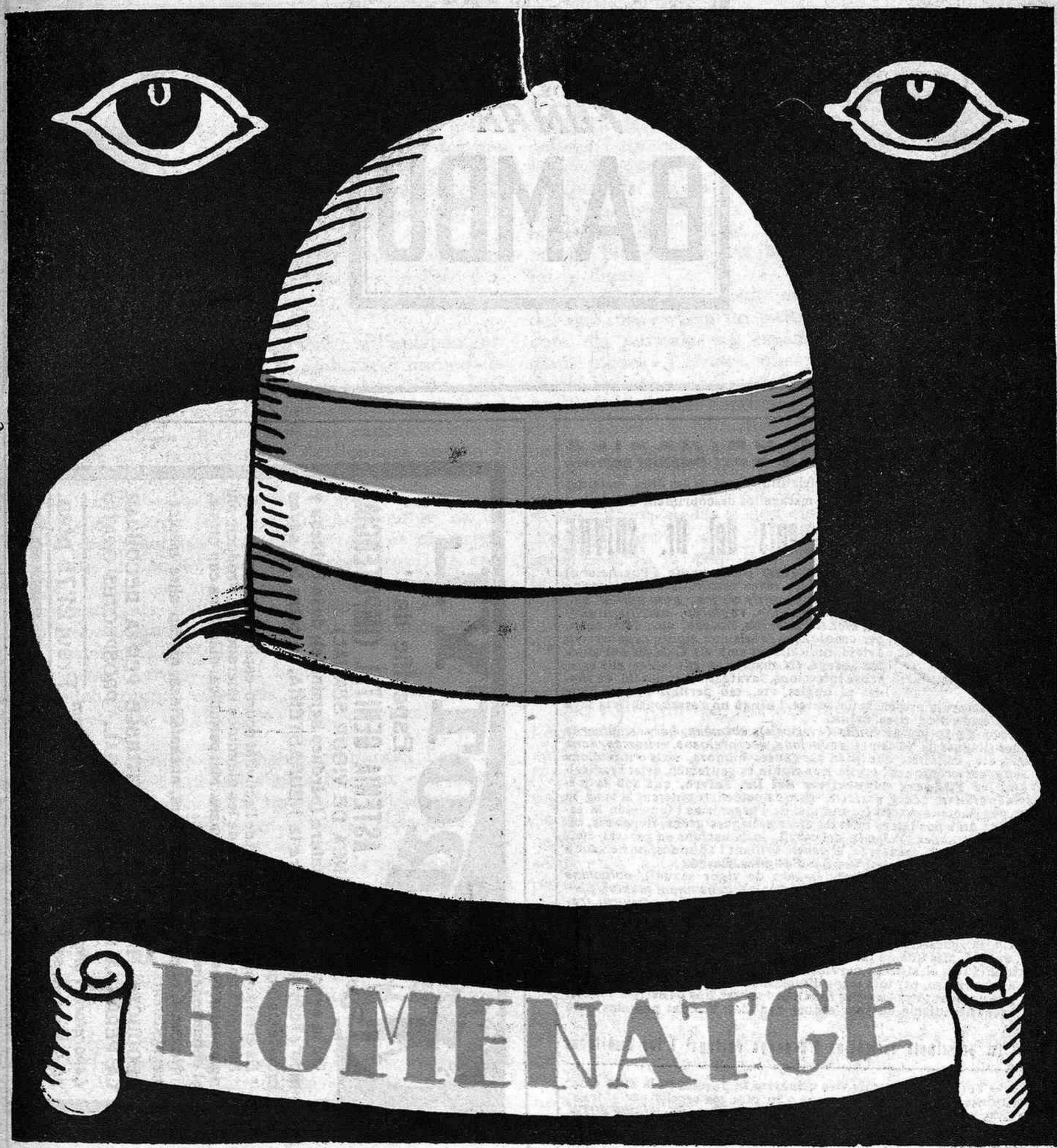
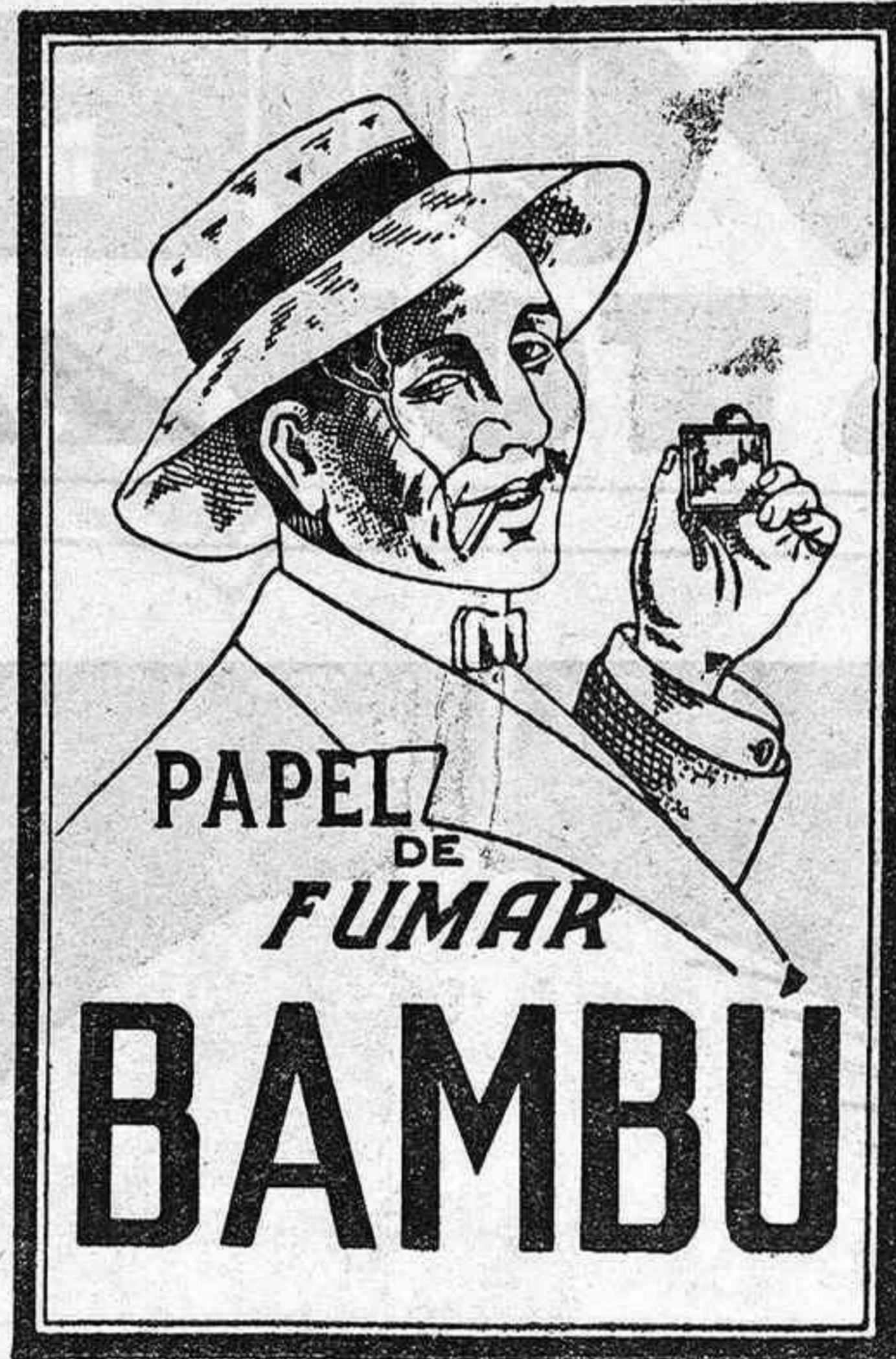

LES NOUVELLES

de la TORRATONA

VIES URINÀRIES
Impureses de la sang-Debilitat nerviosa

Prou sofrir inutilment de les dites malalties gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOLVRE

Vies urinàries: *Blenorria* (Purgacions) amb totes les seves manifestacions, *uraitis*, *prostatitis*, *orquitis*, *claptes*, *gota* militar, etc. de l'home, *vulvitis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretritis*, *cistitis*, *anexitis*, *itixos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin es gaureixen aviat i radicalment amb els **Caixets del Doctor Solvré**, als malalts es gaureixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que

necessiten sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva malaltia. Venda: 6'60 ptes. caixa.

Impureses de la sang: *Sífilis* (avariosis), *eczemes*, *herpes*, *úlceres varicoses* (llagues de les cames) *erupcions*, *escrofuloses*, *erifemes*, *acne urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin es gaureixen aviat i radicalment amb les **Pildores depuratives del Dr. Solvré**, que són la medicació depurativa ideal perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven augmentant-se totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent amb poc temps totes les úlceres, llagues grans, floronscos, supuració de les mucoses, calçada del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant o l'organisme rastre del passat. Venda: 6'60 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polucions nocturnes*, *espermatorrea*, (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fadiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos*, de la dona i totes les manifestacions de la *Neurastènia*, o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es gaureixen aviat i radicalment amb les **Gragees potencials del Dr. Solvré**. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medul·la i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la juvenesa, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrem vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual de l'edat. Venda: pessetes 6'60 el flascó.

Venda en les principals farmàcies d'Espanya Portugal i les Amèriques

NOTA. — Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes. en segells per al franquex a **Oficines Laboratori Sòkaiarg, carrer del Ter, 16, telèfon 50791 S. M. Barcelona**, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desenvolupament, tractament i guariment de dites malalties.

FERROTYL
Específic de l'
ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)
(MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la eyaculació prematura (pèrdues seminals); de la feblesa y molt efecàs per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estimulant de l'activitat neuro-espino-médulo-genital. Sinérgic i homo-estimulasa de les glàndules intersicials. Producte pílul·liglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fosfurs, ni cantárides, ni cap altre medicament excitant.

PRODUCTE MAGNE E INSUBSTITUIBLE PER A RECOPRAR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

Laboratoris Farmacològics del Dr. W. Dutrem
Alr de Sant Pere, 50 - BARCELONA - Telèfon 18631

Preu: 21'75 ptes.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
Arrepentides, 8 - Telèf. 21361
BARCELONA

Fora de Barcelona:

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

CRÓNICA

El nostre homenatge a Lerroux

LS radicals havien anunciat pel 23 d'aquest mes, un homenatge nacional a en Lerroux, el seu cabdill, diguem (per no perdre l'habitut de les adjectivacions), il·lustre.

L'homenatge s'ha aplaçat sense data. El tràngol polític d'aquests dies no sembla propici a l'homenatge.

Els de «L'ESQUELLA» no ens avenim a l'aplaçament. I per estimular, si es possible, la realització immediata de l'homenatge en projecte, trenquem el foc i fem que passi a l'avantguarda, com un manament imperatiu, el que no hauria estat altra cosa que una exposició ínfima de records en el concert general de lloances amb què serà engarlandat el nom d'en Lerroux el dia de la seva màxima glorificació, es faci quan es faci.

Lerroux es mereix com ningú l'homenatge nacional que volen tributar-li els seus. Lerroux és un exemplar autèntic de polític que, sigui com sigui, fa carrera. Qui sap potser no faríem l'elogi del poble que aguanta semblants polítics! D'aquests polítics sí! Va al triomfador Lerroux el copet a la panxeta més amical que pot enviar «L'ESQUELLA».

Alexandre Lerroux és un home sense cap preparació sòlida, compta entre els qui saben de tot i no saben de res. Té un do, però: la seva facilitat oratòria.

El Lerroux demagog d'abans, preparava l'adveniment del Lerroux d'ara. Aleshores Lerroux era un enlluernador castell de focs. La frase, l'encert espetegant, no deixava veure el filferre ni la canya dels seus discursos. La pobresa del fons era tapada aventajosament pel resplendor de la forma, per la tronada de la dicció, quan els temps de República ens han permès posar un discurs d'en Lerroux al costat d'un discurs de l'Azaña, hem pogut comprovar, l'engraellat estantís de l'un i la solidesa documentada de l'altre.

Haver pujat amb simples dots d'arrencaqueixals no és un mèrit que mereix un homenatge? En aquests temps, sí!

Els qui fan l'elogi de Lerroux diuen que es un llest. Els seus, d'Hispania, diuen que «és un tío vivo» o «un tío largo». Això és en Lerroux un «tío vivo o largo», que s'ha passat tot un país per sota l'aixella i ha pujat de polític de carrer a la Presidència del Consell de Mi-

nistres d'Espanya. ¿No és semblant títol un gran títol per un homenatge? ¿Què poden fer més els qui l'han ajudat a col·locar-se a l'altar, sinó donar-li encens i oferir-li ciris?

Perquè en el cas Lerroux es dóna la circumstància paradoxal que han estat tots a contribuir al seu enlairament. Ahir la classe obrera que el seguia fanàtica. Avui els potentats que el veuen, o l'han vist, com un salvador. Ahir els republicans extremistes, els de la revolució social. Avui la gent d'ordre, els monàrquics i monarquitzants d'arreu d'Espanya. Ahir els anticlericals, els de consciència lliure. Avui els capellans i tot el seu seguici de beates i de gent amb tuf d'arengada.

Que els d'avui l'han fet servir de «mingo»? Els d'ahir també. Lerroux ha estat sempre bola sense número de billar públic. Aquest és un altre dels seus mèrits. Haver arribat a jugar amb els qui el tenien per fer-lo jugar.

Lerroux a Barcelona, mentre actuava a les ordres del qui fos, es feia un partit i es feia un nom. ¿Qui, com els radicals, ha escampat favors burocràtics a mans plenes? Lerroux, encara avui, contesta amb autògraf, els qui s'adrecen a ell. Se'ns dirà que tals condicions no són condicions per a arribar a President d'un Consell de Ministres? Podríem contestar que generalment els Ministres estan amb relació directa amb el seu Cap. Acceptaríem que tals Presidents de Consell de Ministres no haurien d'ésser possible en cap país solvent. Però, ai las!, que els pobles es decanten cada dia més vers els qui els obren el paradís de les meravelles amb la clau fàcil de les paraules i una màquina parlant,—plena de sorolls i estridències—, es cotitza amb aventatja extraordinària sobre els cervells que pensen i podrien ésser guies polítics de pobles si no fos l'onatge moderníssim que tant plau els de dalt i els de baix, els de dreta i els d'esquerra, els del centre i els dels costats.

No volem dir que Lerroux hagi estat el precursor de l'època del «soroll», però el precursor de l'època del «gran soroll», sí. Abans triomfaven els actes. Ara triomfen les paraules. Lerroux és un home de paraules. Amb paraules ha intentat tapar un ahir i justificar un avui. Sense la voluntat que han tingut els seus adeptes d'un cantó i de l'altre de creure amb el que en Lerroux deia, semblants actituds no haurien estat possibles. Amb paraules es féu un ahir prou sòlid perquè li permetés grimpar a conveniència seva. ¿Si ha estat tot un poble qui ha permès els equilibris de Don Alexandre, per què no ha d'haver-hi tot un poble a l'homenatge que se li prepara?

Lerroux és un carnestoltes màxim. Doncs a la carnavalada tothom puix que amb l'Alexandre Lerroux ha triomfat la buidor, l'arribisme, la barra i la gosadia, característiques polítiques ben actuals.

Si l'homenatge del 23 del present s'hagués fet, la nostra adhesió seria una més. Ara és una veu d'urgència que apressa el necessari homenatge.

Antologia Lerroux

Podria ésser extensíssima: una antologia extraordinària.

Recullirem únicament allò que acusi un tret característic del Lerroux d'ahir.

En un míting del Condal, Lerroux s'asseu a la Presidència i exclama en agafar la cadira:

—«Esta silla es mía y no la suelto».

En el Olimpo (avui Sala Capsir) i en un míting pro-descans dominical de la dependència de drogueries i similars va dir:

—«Debéis rehabilitaros. Hace muchos años que estáis postrados a las patas de vuestros principales. Si creéis del caso dar trabajo a los cristaleros, dádselo. Si a otros más reacios tenéis que ponerlos en relación con la casa de socorro, ponerlos. Yo no os lo aconsejo. Pero si viene el caso, y lo hacéis, lo aplaudiré porque las ostras no se abren con el convencimiento sino con la punta del cuchillo».

En un míting del Retiro (avui Coliseum), revisionista dels processos de Montjuïc, va dir:

—«¿No veríais con gusto desmoronarse este castillo maldito? ¿De entre sus piedras veríais salir manos crispadas pidiendo justicia! ¿No veríais con gusto colgada de un árbol una casaca con galones de Capitán General?»

Aquests és el Lerroux d'abans, el de la vèrbola frondosa i la frase a gust de les masses.

El Lerroux humorista

L'any 1909, Lerroux féu una llarga sortida de Barcelona.

En anar a emprendre viatge, un auto l'esperava a les portes de la Casa del Poble i, al voltant de l'auto, els amics que volien acomiadar-lo. Entre aquests amics hi havia en Zurdo de Olivares.

—«Adiós, Zurdo» — féu Lerroux, donant un copet a l'espatlla de l'amic.

Zurdo d'Olivares protesta. Lerroux té per ell una rialleta amabilíssima. Els amics lloen l'enginy epigramàtic de l'Alexandre Lerroux.

Una frase de Nakens

L'any que els cors de Clavé van anar a Madrid, Nakens era a la presó. Els cors de Clavé volgueren saludar Nakens.

Ja en visita, algú comenta les renyines que en aquell temps havien tingut l'Alexandre i l'«Emilianu».

—«Parece que la riña es definitiva»—suggerí un dels conversants.

El comentari de Nakens fou aquest:

—«¿Cómo pueden estar reñidos estos dos si van unidos por el mismo grillete?»

La frase d'aquell temps, a través de molts i molts, ha arribat fins a nosaltres.

Lerroux intransigent

Era a l'any de la Solidaritat Catalana.

Nicolau Salmerón visitava la Casa del Poble. El rebia Alexandre

Preparantse per l'homenatge

Es hora de treure la pols del barret que m'assentat mes be com a republica.

Paraules històriques d'En Lerroux

«Levantad el velo a las novicias y elevadlas a la categoría de madres.»

Lerroux, el qual l'increpava amb duresa pels seus contactes amb gent de dreta.

—«Es posible que usted vaya del brazo con el Duque de Solferino y con los requetès? La claudicación no puede ser más potente ni más peligrosa».

Els blannes que Alexandre Lerroux féu a l'actitud de Nicolau Salmerón foren durs, repetits i directes.

Nicolau Salmerón va sortir de la Casa del Poble gairebé plorant.

Sense comentaris.

Oratòria radical d'aquells temps

Parla l'Ardid en un míting presidit per en Lerroux.

—«Hay que hacer con los curas lo que el payés hace con las uvas: a las buenas, colgarlas; a las malas, pisotearlas».

Com Lerroux tracta els seus íntims

Es tracta del Lerroux d'ara.

L'escena passa a Madrid uns mesos després de la proclamació de la República.

Som a un restaurant madrileny on s'han reunit diversos lerrouxistes per «xeflisejar' i estar vora el seu Cap.

L'esmorzar és senyalat a les dotze. A un quart d'una entra en Mateu Ruiz i Porland, aleshores aprenent d'advocat i regidor de l'Ajuntament de Barcelona. Els comensals han ja endrapat dos plats, bona prova de la tan vanada gana radical.

A l'entrada d'en Ruiz i Porland, fora d'hora, fa aixecar dret en Lerroux, el qual exclama:

—«Los que llegan a estas horas no deben comer a la mesa; deben comer a la cocina!»

El senyor Ruiz i Porland es va quedar fet una estàtua de ciment del seu segon cognom.

Sabem...

—Que Don Jovino cerca pis a Ronda i de cara a la Sierra.

—que Anguera de Sojo serà un futur general de l'exèrcit que ha d'operar contra Catalunya.

—que Joan Alavedra, malgrat la Secretaria General de la Presidència de la Generalitat, la Direcció de l'Escola d'Art Dramàtic de la Generalitat, la direcció del «Full Oficial» del dilluns, i l'ésser Cap de Premsa de la Generalitat, pensa oferir al qui sigui, per mitjà de «La Vanguardia», unes hores del dia que li quedan lliures.

—que Pic i Pon serà condecorat altra vegada.

—que els de la Lliga s'han declarat «espanyolistes», però sempre amb una ben entesa autonomia.

—que els carlins han sortit del Palau de Justícia molt contents i molt agraïts dels seus que hi ha dintre. Properament faran nous exercicis.

—que el Fiscal Sancho és una persona molt ben educada. El manual d'urbanitat, que està escrivint, serà declarat de tex a totes les escoles monàrquiques d'Espanya.

—que Alfons XIII està amb constant comunicació amb en Cambó. Properament s'entrevistaran a Venècia, ciutat de gran moda per les entrevistes.

—que es prepara un gran acte en honor d'en Miquel Badia. Hi serem!

—que Vicens Soler de Sojo serà el representant de la C. E. D. A. a Barcelona.

—que la Greta Garbo farà figurins per las actrius del Teatre Català. No sabem si per les de Romea o per les del Poliorama.

—que públicament no es diu res del present Ajuntament. Privadament és altra cosa.

—que els de «L'Opinió», frisin per redactar «L'Oposició», coses ben característiques de la gent d'aquella casa, una vegada fermes en determinats càrrecs.

—que el senyor Cirera, ara que es prohòim, pensa agafar «anistanca-da». Sense això no es pot ésser prohòim de dretes.

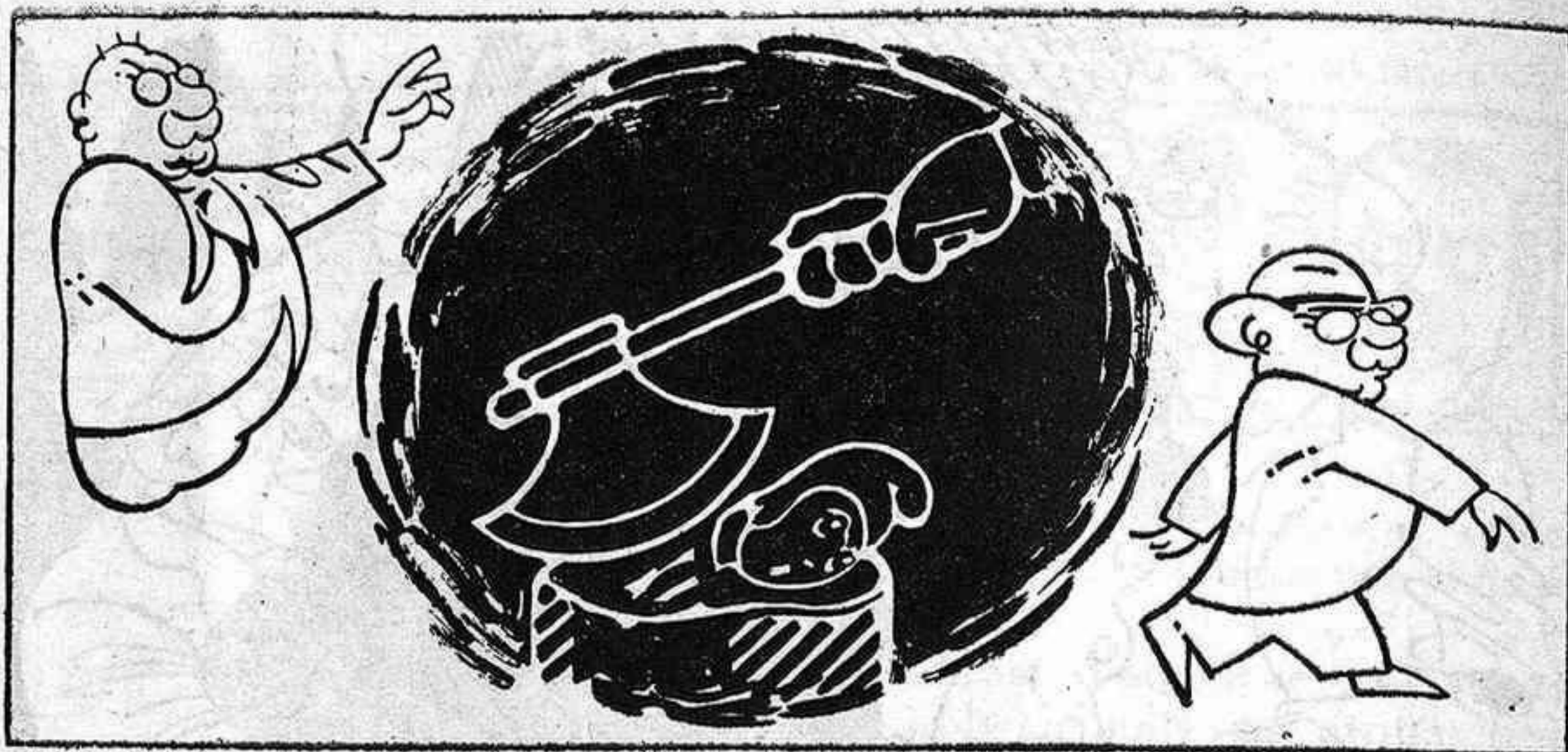

DRAPS I FERRO VELL

Des del dia no gaire llunyà que ens vàrem permetre la francesilla de glossar d'aquesta secció estant, alguns dels tripijocs i trapelleres del Palau de les Balances, el xipolleig s'ha aixamplat i el podrimener del canyet judicial tufeja més que la camisa votiva d'Isabel la Catòlica.

Sempre havíem temut que tal com es posaven les coses, hom acabaria per perdre el respecte a la Justícia, amb majúscula, després d'haver-li perdut la confiança. Es el que passa amb els gegants, que causen temor i certa basarda a la mainada mentre no se'ls veu els quatre fustots dissimulats per la draperia pomposa i virolada.

Una vegada ens contava un amic, home senzill de poble, el desencís que va ocasionar-li la declaració massa explícita d'un servent enmestat amb l'eufemisme i amb la discreció més rudimentària. El nostre amic anava a visitar una personalitat que per raó del seu càrrec i de la severitat del seu caràcter altiu i cerimoniós, inspirava respecte i admiració. El criat, creient sens dubte que es posava a to amb el

Paraules històriques d'En Lerroux

«A mí, no me temblará el pulso para firmar sentencias de muerte.»

tarannà humil del visitant, li digué: «Haureu d'esperar, car el senyor X. és a la bassa, i em sembla que n'hi ha per estona.» Des d'aquell moment, el nostre amic no pogué imaginar-se el personatge més que un mortal com els altres fent les seves necessitats, i adéu seriositat i pres-tigi!

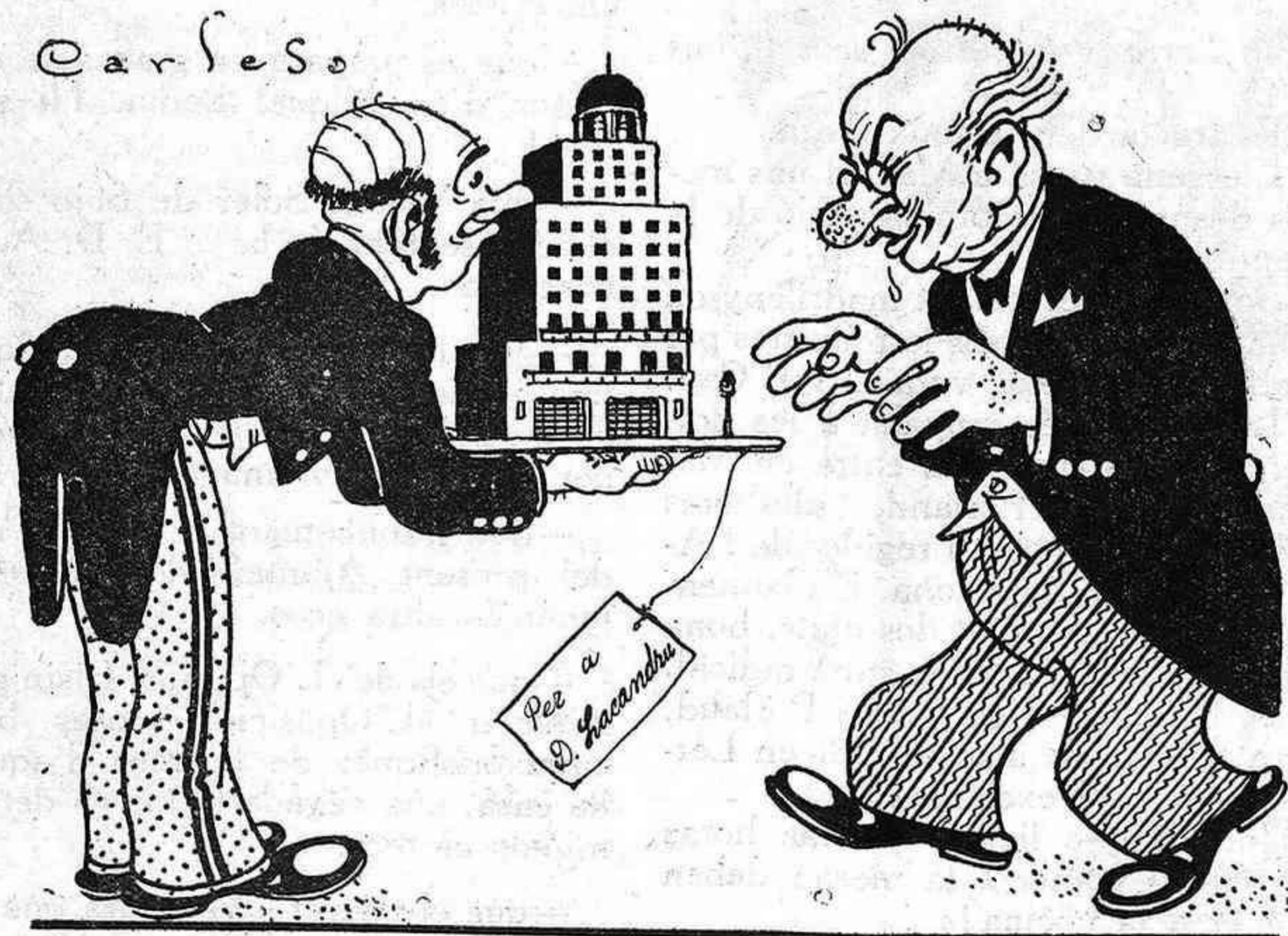
Una cosa per l'estil, o més greu, passa amb el personal que ens envien des de Madrid per administrar justícia a Catalunya, com si els catalans fóssim uns ases o uns salvatges. A les primeries, la solemniàl litúrgia tribunalícia, la gravetat de les togues i dels birrets, els noms entonats i "bizarros", com escollits

a posta per a enlluernar i espavordir els ciutadans ingenus, i uns trèmols de veu engolada i imperativa produïen un cert efecte màgic i esglaiador.

Les coses han canviat radicalment. L'aire del carrer ha entrat al Palau de les Balances i ha posat al descobert la buidor i la migradesa amagades sota la tramoia judicial. Els personatges integèrrims i incorruptibles, les vestals de la Justícia amb majúscula i en castellà, s'han destapat i han volgut demostrar-nos, com la patum del conte, que tot els era bassa. Sense anar més lluny, sembla que tot un senyor fiscal va dir en el "recinto sagrado de la Ley" que la policia catalana i la Generalitat eren una "mierda", paraula que deixem en l'idioma original per tal que no perdi la sabor ni la flaire. I quan se'ls ha indicat, amb polidesa i cortesia, que ens donarien un gran plaer si es decidien a alliberar-nos espontàniament de llur tutela, puix que, amb tota franquesa, ens feien nosa, s'han arrapat com uns energúmens al càrrec, com si fos la cadena del wàter, i gesticulant com un "mozo cruo de las Peñuelas", ens han vingut a dir que no se n'anaven per "riñones", i altres frases pròpies d'un Justinià en calçotets.

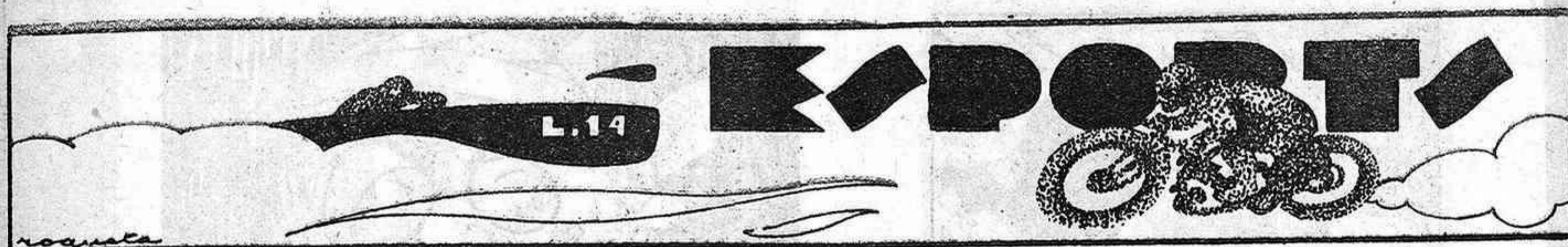
Es que no els ho hem dit amb prou finor? Volen, potser, que de tot plegat—draps i ferro vell—en fem un capmàs amb el primer drapaire que passi? Que es desenganyin. Catalunya és la darrera colònia que poden perdre els espanyols del Cid, de Pelai i del Duc d'Alba. I no els recomanem que es facin justícia ells mateixos, car s'haurien de suïcidar.

PANICAL

Paraules històriques d'En Lerroux

«La propiedad és un robo.»

Cronòmetre

Una inaugural de 10 a 0

El senyor Canons plorava d'alegria. No s'ho podia empassar. El Barcelona començava el campionat venent el Júpiter per deu gols.

L'home s'havia pessigat quatre o cinc vegades tot veient el partit, perquè volia convèncer-se que no somniava truites, i fins arribà a dir a la pròpia, amb accent commogut:

—Pepeta, dona'm una trepitjada.

—I ara, noi. Que no estàs bo?

—Trepitja'm, dona, trepitja'm.

Ella, que per les demostracions d'afecte no es fa pregar gaire, li va clavar un cop de peu al dit gros que n'hi havia per comprar-se unes sabates noves i córrer a can callista.

El senyor Canons, en lloc de gemegar, abraçà emocionat la costella, rient i plorant alhora.

—Gràcies, Pepeta de les meves angúnies. M'has revelat que el que veig és cert i que el Barcelona rutlla i que ja no patiré més de dispèpsia, de tan avorrit que estava de veure'l rebre.

Els qui hi havia a prop del senyor Canons comprenien el drama i també ploraven.

Creguin que feia entendre l'alegria emocionada i trista de la "Casa Gran" després de tant temps d'angúnies i parts difícils.

En Berkessy, el mig jirafa, s'ha guanyat el cor dels espectadors i espectadores.

Es un Goliath futbolístic que fins sap fer gols jugant de mig centre. El diumenge en va fer tres, i engrescà els altres jugadors de l'equip, els quals, per no ésser menys, sucaven com uns desesperats, amb astorament del vice-president del Júpiter, senyor Güell, que havia dit al "Mundo" del diumenge, aparegut poques hores abans del partit, que el Júpiter era capaç de quedar tan bé amb quatre jugadors de la primera volada, com els

equips d'asos que cobren una nòmina enlairada.

Nosaltres, que estimem de cor els del Poble Nou, ens va doldre que la satisfacció del senyor Canons arribés amb el sacrifici dels jupiterins.

El que n'hem après d'aquest partit ple d'ensenyances és que molt sovint els grans crítics de fútbol que volen sentar càtedra de tècnics i de gent entesa, fiquen els peus a la galleda i no saben per on naveguen.

Nosaltres en coneixem un d'un diari dretista del matí que es titula "independent", que s'ha empenyat a dir que en Raich ha de jugar de davanter centre i que l'Escolà és una cacatua. També ha dit aquest senyor, que sovint dóna consells a les Juntes de com han de fer els equips, com si ell tingués la panacea dels èxits barcelonistes a la butxaca, que en Berkessy no era res més que un Loewinger un xic dolent i que el Barcelona no en faria res.

Nosaltres, que no som tan savis ni tenim corresponsals de diaris monàrquics de Madrid, diem al senyor Canons, ben alt perquè se n'enterin, que el Barcelona, tot i anant a la deriva i sens saber per quin cantó girar-se, ha trobat finalment l'equip que necessitava.

Farà més bons resultats amb aquest conjunt que amb altres que els crítics infalibles trobaven immillorables, i no precisament pels deu gols del diumenge. Sospitem que enguany el Barcelona arribarà a campió de Catalunya, amb perdó de les "intel·ligències" que a tants de jugadors de vàlua han trobat dolents quan jugaven al Barcelona, i han desorientat les directives, massa susceptibles i molt impressionables en llegir informacions, i que després, en signar per altres clubs, els mateixos crítics han trobat que eren fenòmens extraordinaris.

Cal que el Barcelona mantingui el mateix equip del primer dia, un partit darrera l'altre, encara que li toqui perdre alguna vegada. Un bon conjunt sols s'arriba a aconseguir-se amb la persistència, i l'equip que amb encert ens ha presentat Platko, és el millor que actualment pot presentar el Barcelona.

AQUELL

Altaveu indiscret

A l'Olympia han decidit fer vetllades de boxadors joves i sembla que al públic li plauen bon xic més que les dels asos truquistes que van tirant del nom i la rifeta amb combinacions de nedar i guardar la roba.

Ara potser hi haurà revolució boxística i veurem sortir homes d'avenir quan no ens queda altra cosa acceptable que un Gironès de trenta tres anys que un dia o altre farà la davallada.

S'ha de tornar la fama al Gran Premi d'Espanya. Sembla que enguany va de debó que hi correran homes de categoria.

L'Emili Lluch, del «Mundo», ja té a punt una bicicleta i un termos per anar-hi.

Ara diuen que Jeff Dixon està fent gestions perquè el campió del món, Freddie Miller, vingui a posar el títol en joc, davant Gironès.

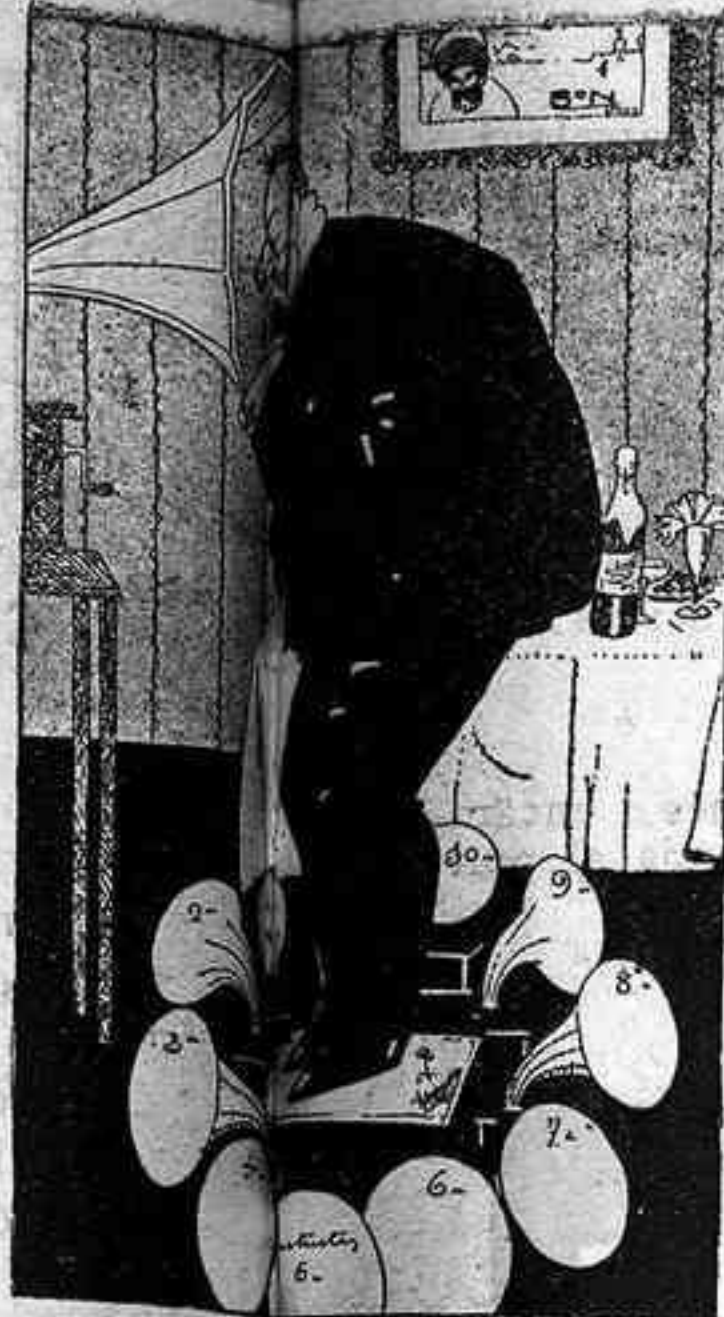
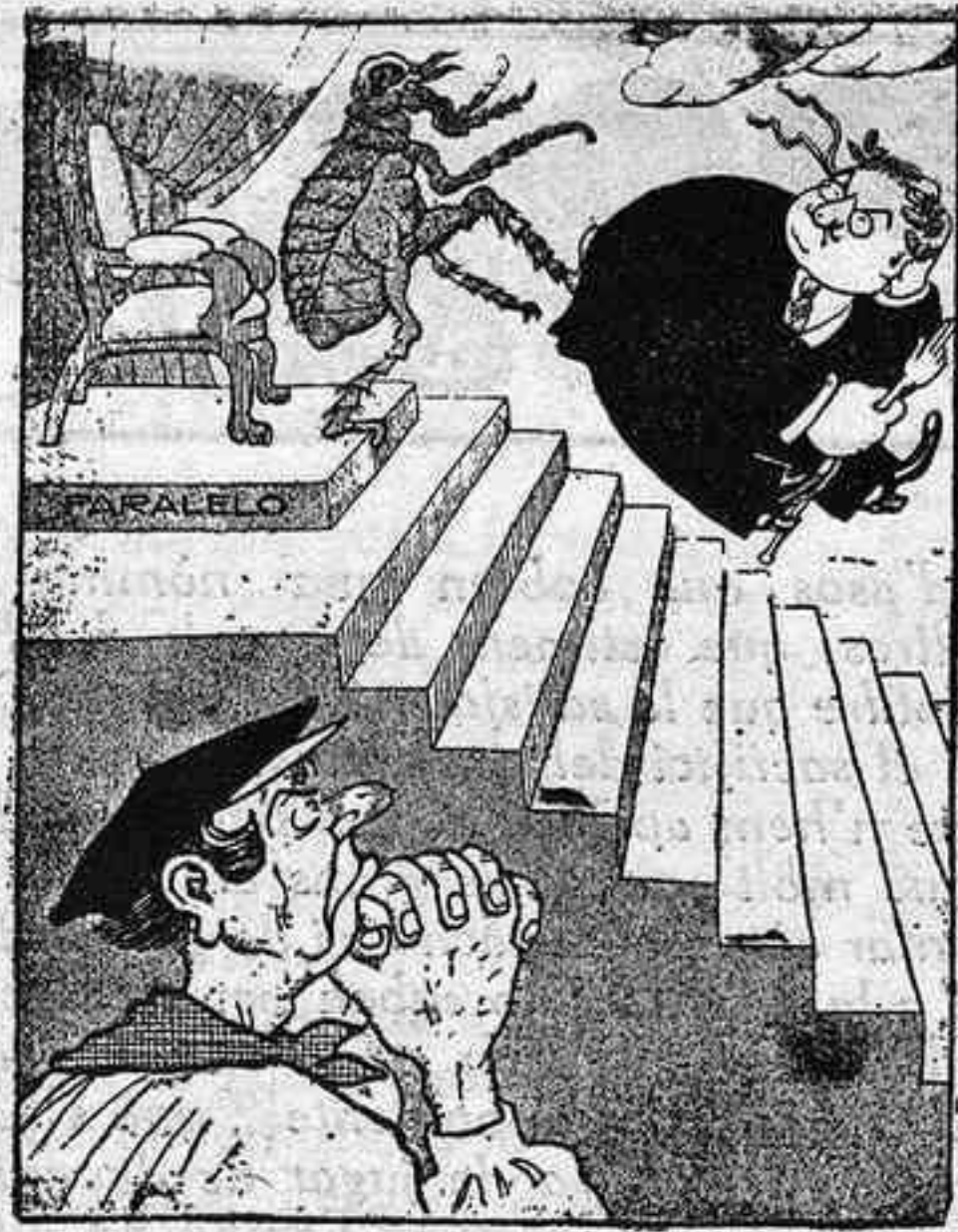
Nosaltres no ens ho creurem fins que ens ho donguin patat i potsèr encara no ens ho acabarem de creure.

En Llucià Montero, que semblava el corredor dels fracassos, ha fet un tercer lloc al Gran Premi de les Nacions correge el passat diumenge a París.

Aviat començarem a creure que els nostres ciclistes ja no fan riure a fora de casa.

Ens assabenten que als partits de festa major celebrats a Vich, un jugador d'un equip visitant va fer «botifarra» al públic i sembla que els de Vich, que no volen saber altra cosa que no sigui llonganissa, li varen clavar una pallissa a la sortida.

Els felicitem.

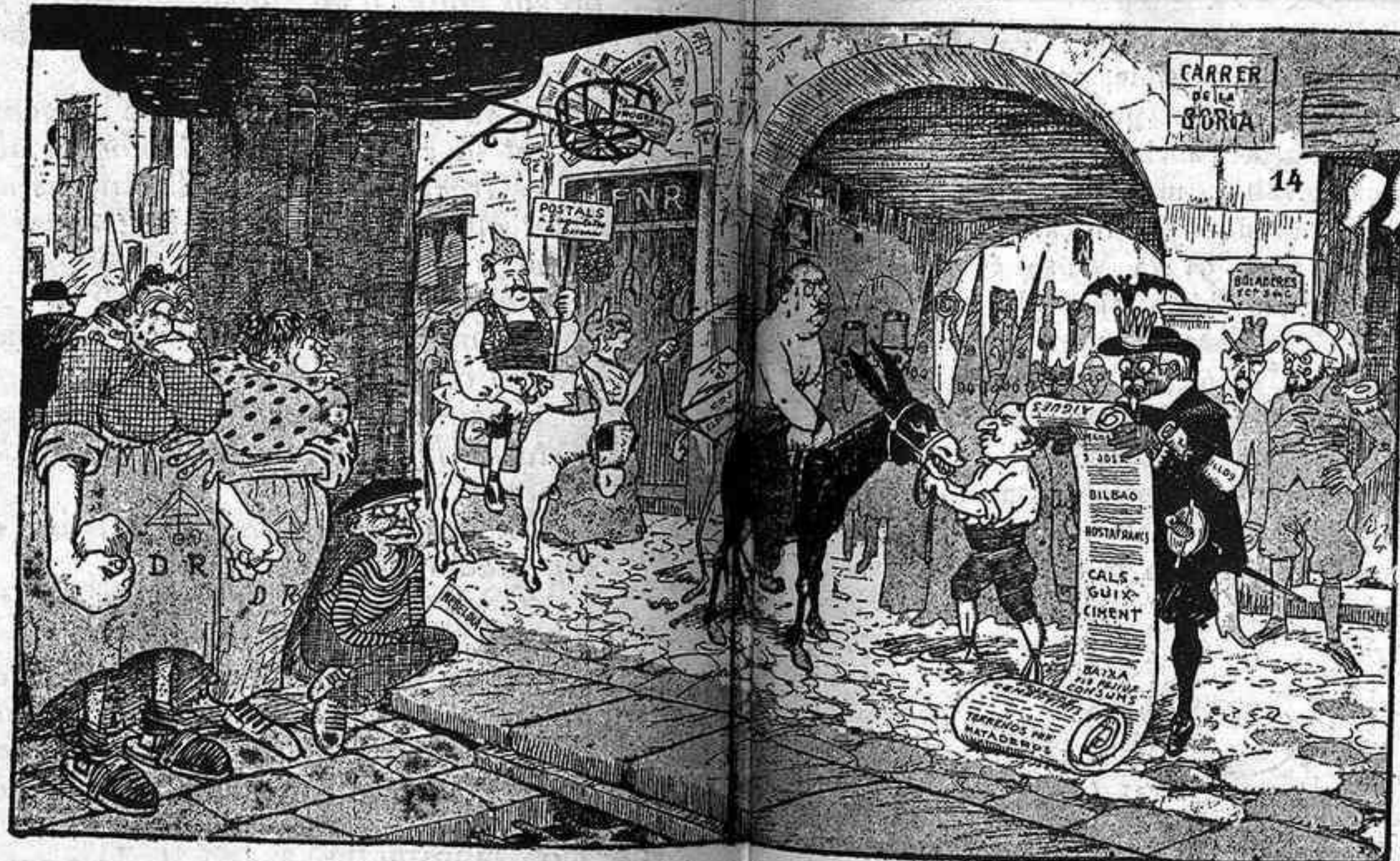
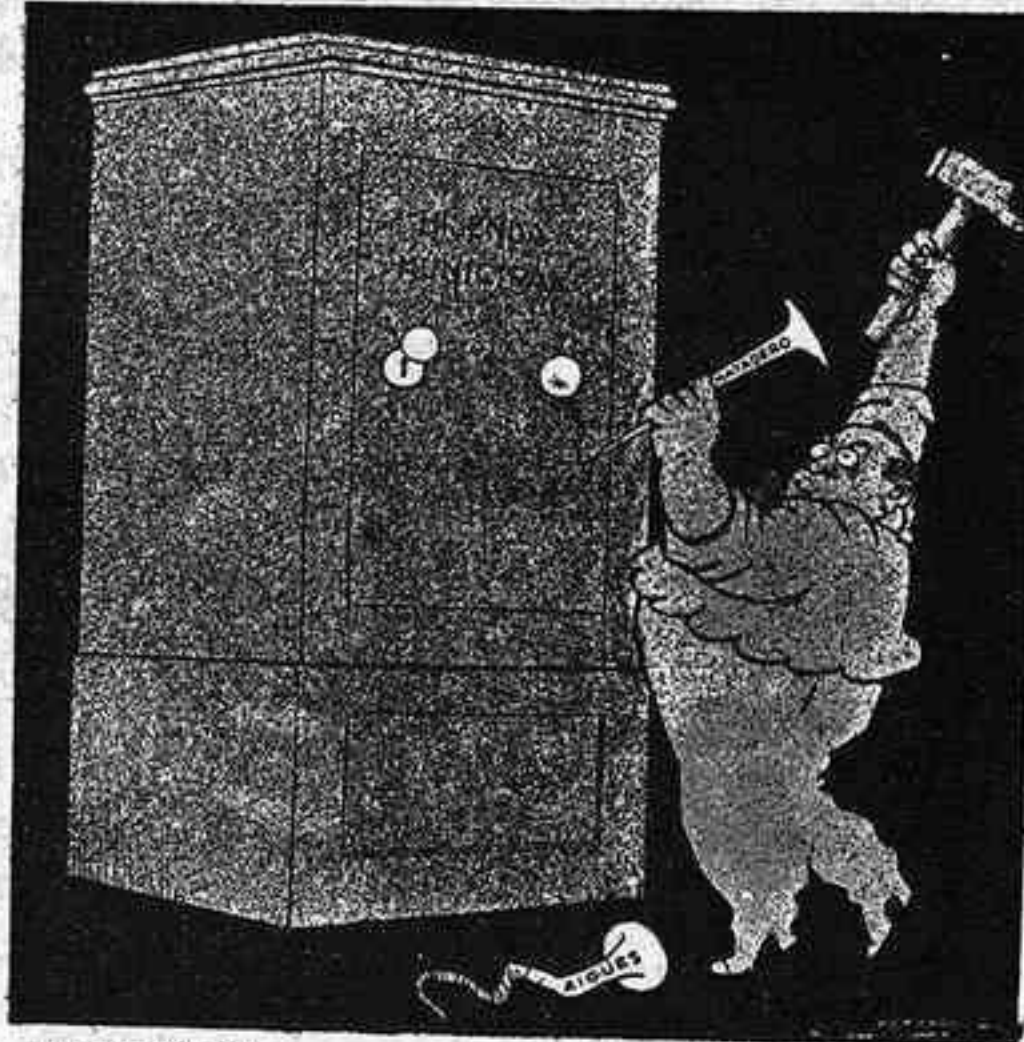
No se que ho fa... Cap estia havia spitit tanta -escalfor- com aqoe

Quedo como lo tipo de la carniceria... Limpido que era antes pero...

Quan tingui el bufet obert, el principal dels objectes que s'arriben moltes vegades y al pot ser, molts d'altres.

Quan tingui el bufet obert, el principal dels objectes que s'arriben moltes vegades y al pot ser, molts d'altres.

UN QUADRO CÈLEBRE APLICA LES CIRCUMSTANCIES

Ja que no valgo poderos sortir ab l'altre, volam al agost se'm clava.

Per tot poble, Don Lescandó s'ha fet un nom com a conde de maridat. No s'acabaria: ara se va bé, per cada donya que se acaba, sempre que s'ha maridat.

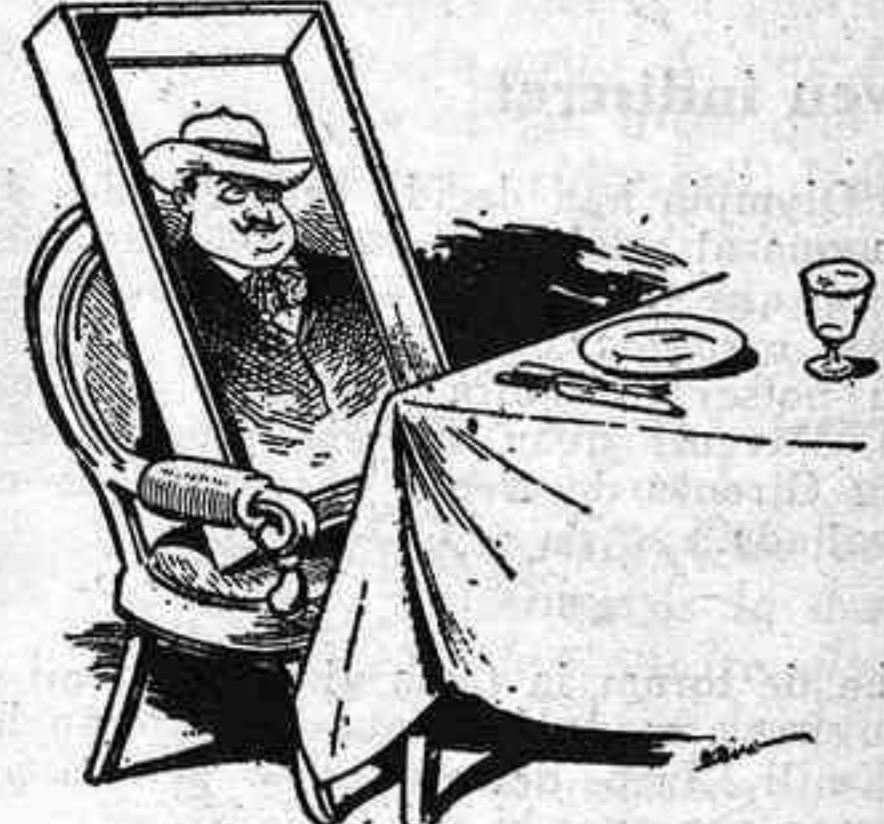

LA EPIGIE DE DON PRUDENCIO PARLA:

"BORIA AALL"

DON PRUDENCIO A LONDRES

L'ARRIBADA DE DON ALACANDRO

«... Aquí, m'heu, dispost a obrirme las venas pel poble i donarvos la meua vida!»
(De La Aferienda Fraternal)

—Y aquí diuen que hi ha tants inglesos!... Mes ne veyo pels carrers de Barcelona!

—¡Gracias, gracias, amado pueblo!... Ara retiravos y estigues tranquils, que jo dintre d'uns quants dies ja comenare a obrir suscripciones.

EL CONSTANT HOMENATGE DE L'ESQUELLA A LERROUX

Barna, el campió mundial de Ping-Pong, ha fet unes exhibicions de joc al Casino de Sant Sebastià, de la platja barcelonina i sembla que tothom restava meravellat de veure com tornava pilotes l'hongarès.

Mai no s'havia presenciada a Barcelona una exhibició semblant de la petita raqueta. Tornava pilotes a sis metres de la taula amb una precisió admirable.

Un espectador deia veient-lo:

—Aquest mano sí que no hi ha manera de clavar-li un miquel. Sempre torna la pilota.

A París ha sortit un negre que fa estralls i que es diu Obie Walquer.

Hom diu que volen enredar Paulino Uzcudu o Isidoro per a combatre amb el boxador de color, però ambdós fan el pagès i cerquen excuses per no anar-hi.

Com que han dit que «es menja les criatures» i el dos boxadors bascos són tan jovenets encara...

PANXADES

L'equip de debutants del water-polo del C. N. Barcelona, l'altre dia va sortir a jugar a fora del club degà per primera vegada. Quan varen presentar la nota de despeses a en Pini-llos, aquest va començar amb uns grans crits que ningú no comprenia. Després va explicar que els set water-polistes s'havien begut per berenar 6 cerveses, 7 copes de conyac, 22 botelles de llet i 35 paquets de galetes i... només eren debutants.

Al C. N. Barcelona hi ha mar de fons; ningú no està content. Els nedadors no es volen entrenar: diuen que la Junta no es porta bé amb ells i que només té consideracions amb els nedadors que saben l'alemany.

Tots esperen el mateix: l'assemblea general.

El C. N. Atlètic ja té pagats totes les despeses i encara els hi ha quedat 10.000 pessetes perquè a la travessia al port puguin fer-hi córrer nedadors estrangers.

No hi ha com tenir bons padrins a la Generalitat.

Es va apropant la inauguració oficial de la temporada de pel·lícules.

El Colisèum inaugura amb: «El modo de amar», amb Maurice Chevalier, producció de la Paramount.

«L'Emperatriu roja», ha tingut un èxit a París.

A Barcelona veurem la pel·lícula rotulada: «Manament imperial».

Adhuc crítics severíssims com Joan Fayard troben que en la cinta de la Paramount, interpretada per Marlene Dietrich i dirigida per Sternberg, hi ha grans encerts.

El tema Caterina de Rússia ja l'havia tocat Alexandre Korda. La temporada passada veiérem la producció en els nostres cinemes, protagonitzada per Fairbanks, fill. Tothom està conform que el film de Sternberg és superior a la passada pel·lícula.

Marlene Dietrich hi juga un dels seus millors rols.

Un èxit autèntic de Katharine Hepburn en «Little Women».

Veurem la pel·lícula aquesta temporada?

Hi ha un film de la temporada passada, projectat únicament en un cinema, que és un dels films que els entesos recorden amb delectació: «Se cena a las ocho».

Avui s'inaugura el «Metropol». La filmació de «Paquebot Tenacity»,

la bella obra de Charles Vildrac, sense que ens expliquem per què portarà ací per títol: «Rumbo al Canadá».

S'oblida que «Paquebot Tenacity», amb el seu nom autèntic, fou una de les pel·lícules que cridaren l'atenció dels experts en la recent Exposició Internacional de films de Venècia? Per què el canvi?

Sigui com sigui, el «Metropol» inaugura amb una gran producció.

«Viva Villa».

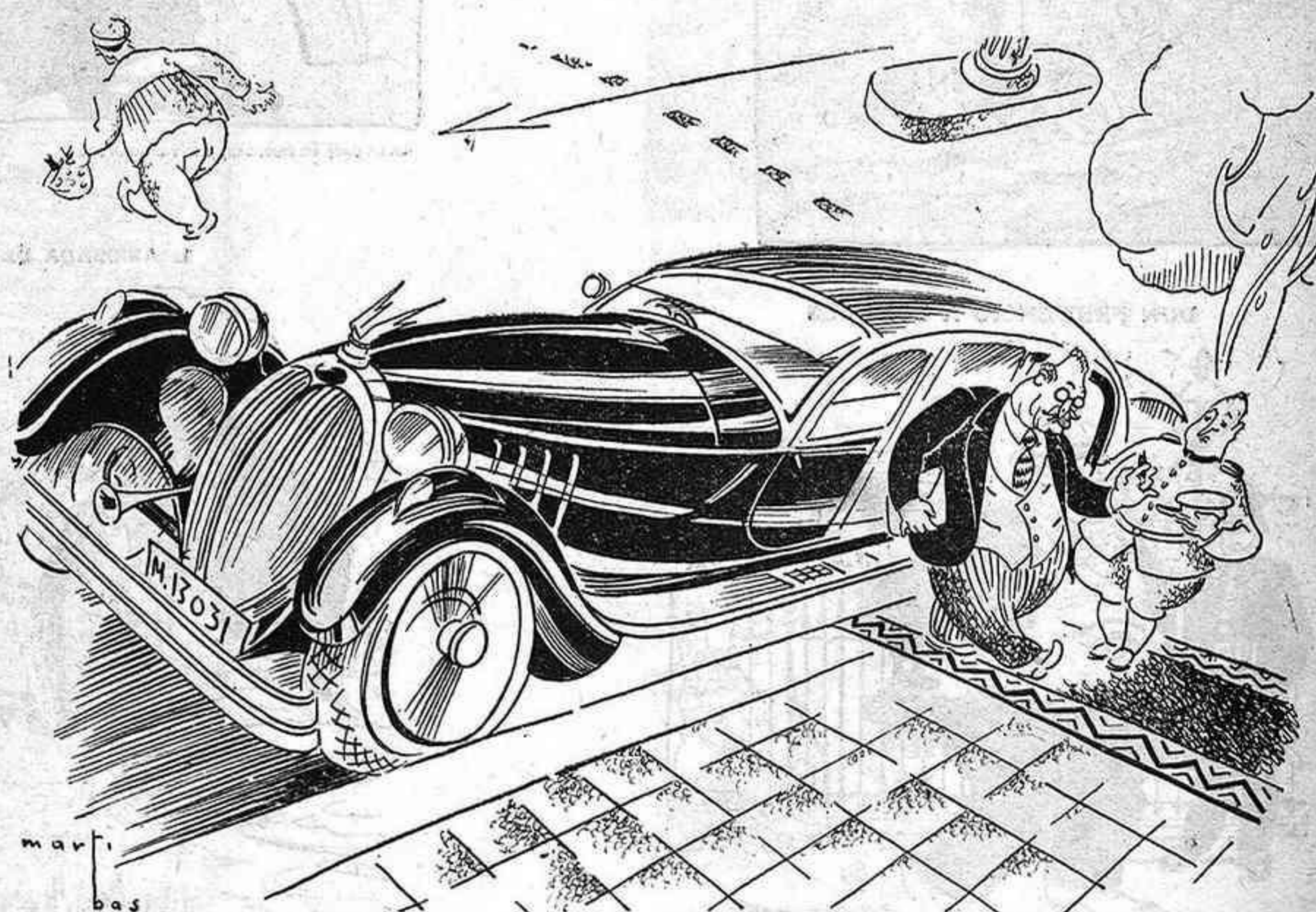
El títol sembla d'un film amb tot el

«mexicanisme» possible, però no és així: es tracta d'un film poixant i directe.

La figura de Pancho Villa, el bandoler mexicà revoltat, una mena de «Stenka Razin», hi adquireix força.

El tema de «Viva Villa» és gairebé el mateix de l'admirable film d'Eisenstein: «Tempestat damunt de Mèxic», afrosament sabotejat. Es tracta d'una epopeia de gent del camp, la seva lluita amb els grans terratinents.

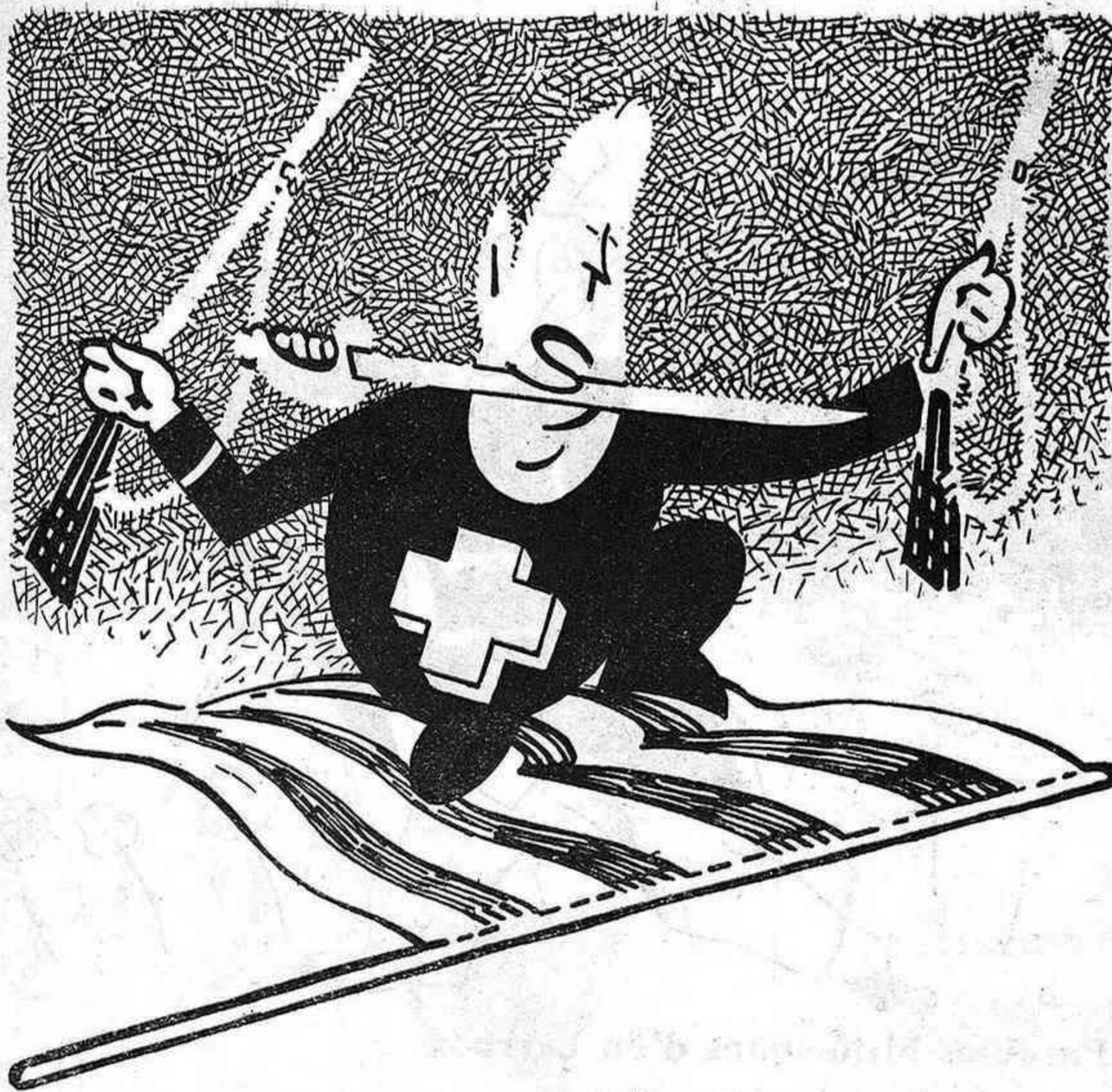
Els moviments socials comencen influir la producció cinematogràfica dels Estats Units. Rússia fa sentir-hi la seva influència.

Paraules històriques d'En Lerroux

El automòvil es el vehiculo de la burguesía.

DIARI DE LA LINGÜÍSTICA

Paraula d'en Gilito

*Quiero una Cataluña para España porque amo a Cataluña...
i si no vegi's la mostra.*

Es hora que ens alliberem un xic dels «estels» massa estilitzats i del gangsterisme.

Tres èxits darrers del cinema soviètic: «Swashtenko», film musical sobre la vida d'un *kolkhoz*. Es un film d'auto-crítica. Es tracta de l'evolució d'un país vers el burocratisme.

«Sabates esqueixades», film d'una jove—Barskaia—i un gran film. L'acció passa a Alemanya, entre infants i a l'adveniment de Hitler.

«La revolta dels pescadors de Santa Bàrbara», film de Piscator, tret de la novel·la del mateix títol, de Anna Seyher.

Aquest film del conegudíssim revolucionari teatral alemany és de grans innovacions i de grans encerts.

«Cleopatra».

S'apropa aquest film.

Es diu que serà un gran èxit de públic. Però nosaltres, que tenim ben present l'èxit de públic de les mascarades com «El signo de la cruz», cada vegada que s'apropa un film de gran èxit de públic, tremolem.

Seleccions sense parió.

Hem vist una llista d'una selecció sense parió de la «U» films.

Mau!

Notes soltes

A Madrid els «isidros» —com si diguéssim els «Nandos»—hi eren pel maig. Aquest any hi han anat pei setembre.

I, a pesar de la protecció del lerrou-xista Salazar Alonso, no han estat pas massa ben rebuts.

Sabem que alguns intel·lectuals de bon humor preparen un homenatge originalíssim: un homenatge a «La Monyos», tipus ben característic i ben popular, supervivència d'una Barcelona ben acolorida.

Un homenatge més en portes. En la variació hi ha el gust! Ens referim a la variació dintre la repetició.

En l'assemblea dels trabucaires del «Pau, pau i repau», un il·l'ús va cridar: *Visca la República!*

I cap dels assembleistes no respongué al crit.

Es molt significatiu.

En canvi, un brètol ha cridat: *Vivan los caballeros del 10 de agosto!*

I com que els *caballeros* eren els monàrquics, els negociants bruts del temps

de la Dictadura—a. f. p.—els enemics de Catalunya, el crit ha tingut més èxit.

La Unió de Rabassaires s'ha reunit en assemblea. I entre altres acords ha pres aquest, d'una veritable importància, d'un veritable encert: «Prendre bona nota dels qui en cada poble hagin anat a Madrid a demanar que ens siguin arrabassades les llibertats aconseguïdes, per a, en cas que arribés una intervenció violenta, exigir-los comptes de la seva acció social.»

Quina poca gràcia deu haver-los fet, aquest acord, als «isidros»!

Recordeu que Anguera de Sojo, català, no tingué inconvenient en ocupar un lloc en la presidència dels «isidros», al costat dels monàrquics, dels feixistes, dels enemics de Catalunya.

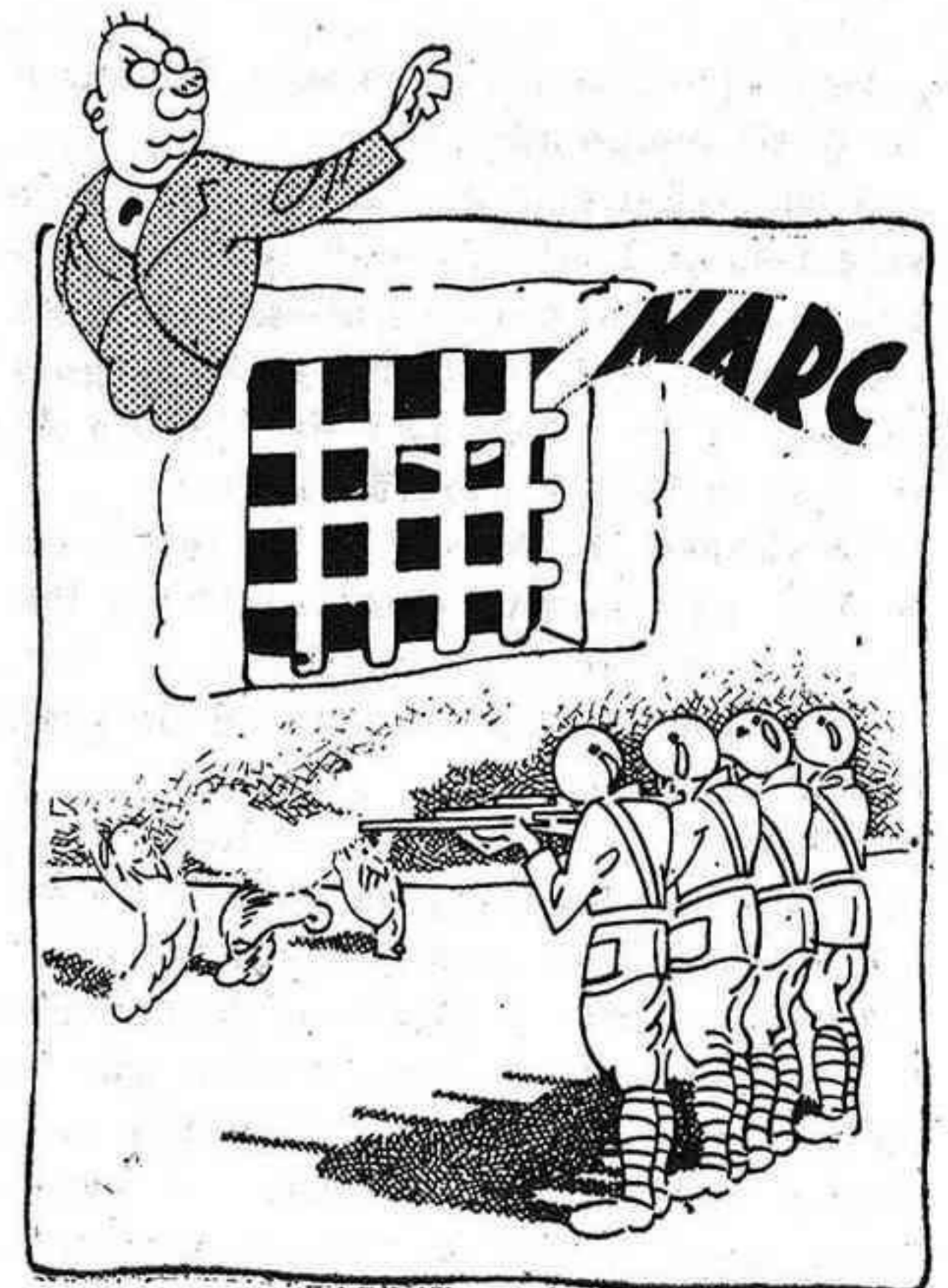
Recordeu les bajanades i les falsetats que digué en aquell acte, adulant les baixes passions dels enemics de Catalunya, que són els enemics de la República.

I Anguera de Sojo es diu català i republicà.

Tingueu memòria. No oblideu cap greuge, cap injúria, cap escarni, cap atac.

I volgueu cobrar-ho tot, no perdoneu res.

Penseu que no us agrairien el perdó i us farien pagar cara la manca de memòria.

Paraules històriques d'En Lerroux.
«De la cárcel se sale, del cementerio, no!»

Inundacions al districte cinquè

Quan fa un xàfec un xic fort mai no manquen les inundacions del Districte Vè. I això un any rera l'altre.

L'aiguat de la setmana passada féu molt mal a diversos locals de comerciants i d'industrials de l'esmentat Districte. A un forner se li feren malbé 18 sacs de farina. A una impremta se li enllotà molt material. Uns veïns veieren flotar tots els seus mobles i estris dintre l'aigua, etc., etc.

I semblants inundacions sembla que s'aniran perpetuant, car, una vegada passades, a ningú no preocupen. Als de l'Ajuntament sembla que mai no els ha passat pel cap la idea que fos necessari remeiar les deficiències de les cloaques del Districte Vè.

Hi viu gent de tan poc preul Això malgrat es parli tant de democràcia. Els autos dels regidors de la República tampoc no passen per aquest districte. I si hi passen és per portar ei prohóm a Hollywood o al Barri Xinès...

Qui pensa amb inundacions i cloaques aleshores!

Paraules històriques d'En Lerro

«El Alma en los labios.»

Notícies i Comentaris

Van apareixent els cartells d'inauguració de temporades.

Apolo.—Estrena de «La taverna dels valents», de Poal i Aragall. 50 personatges. Barreja de plors i rialles. Molt bona companyia. Hem vist amb molt de goig l'ingrés a la companyia de l'Apolo de la gran actriu Enriqueta Torres.

La Casals, la Torres, la Visita Lòpez, la Mir, en Clapera, Giménez Sales, Bové, Sunyer, etc. Tria peixet.

Espanyol.—«El boc», vodevil de gran èxit a París.

«El boc» i la companyia de Josep Santpere, amb en Santpere davant? Els aficionats al verd estan d'enhorabona.

Romea.—«Madre alegría». Melmelada pura! Què dolç tot! Confessem que la melmelada és ben feta i decorada amb enginy. Un s'embafa a gust. Es tracta d'una obra en la qual tots els personatges són «figuetes» de tan tendres.

Poliorama.—Opera flamenca. Ole! La Niña de Linares, i la Cabellò es fan mestresses de mig Barcelona.

Olimpia.—Sembla que la propera temporada de circ «Olimpia» serà extraordinària. El debut es farà demà dissabte a la tarda.

Edén Concert.—L'Empresa d'aquest elegant music-hall sap què fa i ho fa amb gust i sense escatimar-hi esforços.

Mis Madrid 1934—xicota ben bonica!—és substituïda per Laura Diana, dels grans teatres de París i «partenaire» de Chevalier en diferents films. Un gran èxit.

Cal anar a l'Edén.

Novetats.—Segona estrena de la temporada: «Sol en la cumbre». «La bien ganada» omple cada nit la sala del Novetats.

El Nostre Teatre ha publicat el seu número 14.

Conté la bonica comèdia en dos actes d'Agustí Collado: «La sort té cops amagats», i una remarcable comèdia en un acte d'Enric Lluelles: «Una pedra al pas».

Les edicions d'**El Nostre Teatre** no poden mancar a cap biblioteca del qui estimi el Teatre Català.

Homenatge a Amadeu Aragai

S'ha iniciat un homenatge al gran lluitador Amadeu Aragai. No cal dir que L'ESQUELLA s'hi adhereix per endavant i que treballarà pel seu lluïment. Amadeu Aragai es mereix un homenatge.

El secretariat d'aquest homenatge s'ha instal·lat al passeig de la República, 71 (Centre Català d'Esquerra del Districte IV).

CORRESPONDÈNCIA

I. M. P.: No, senyor, no: vostè s'ha equivocat de porta. Això porti-ho al «D. I. C.» o a «El Be Negre», que segurament li publicaran. Però nosaltres, no. Encara hi han classes!—**A. F.**: Té una certa gràcia, però ha perdut actualitat.—**F. D.**: Ho publicarem perquè vostè és dels que ho fa bé.—**F. G.**: Ja sabem que per vostè això de l'originalitat és un greu defecte. L'article que ens envia ens ho acaba de fer creure.—**J. C.**: Aquesta broma abandarrada i poca-solta, de safareig, no fa per nosaltres.—**A. M.**: Es publicarà.—**I. G. C.**: Fet.—**A. C.**: Sí, senyor, sí. I molt agraït.—**I. S.**: Gràcies pels seus elogis.—**M. P.**: L'escriptor pel qual vostè s'interessa segueix col·laborant a L'ESQUELLA. Però és tan mandra i està tan cansat, que quan acaba d'escriure l'article no li queda esma per a signar-lo.

Ja comencem

Colocació de la primera pedra a Madrid sota l'advocació de Sant Isidre

El Govern lerrouxista encarregat d'enfonsar la República, ha tingut a bé suspendre l'acte del trasllat de Galán i García Hernández a la Porta d'Alcalà, de Madrid.

Un Govern, que encara es diu republicà, però actua com a monàrquic i altres coses pitjors, tem una manifestació de republicanisme. Sobretot, tem el poble. La glorificació dels màrtirs de Jaca valia tant com condemnar l'obra antiliberal i anti-republicana d'una trepa de miserables aventurers i per això l'han privada.

Naturalment, en suspendre's per ordre governativa l'homenatge a Galán i García Hernández, ha calgut ajornar indefinidament la farsa dedicada a Lerroux, l'enemic públic número 1 d'Espanya, com el «gangster» John Dillinger ho era de Nord-Amèrica.

Diem naturalment, perquè un homenatge anava empalmant amb l'altre i de l'apoteosi cívica dels actes dedicats als herois de la República se n'hauria aprofitat el qui abans volia aixecar «velos de novícies» i després va esmersar els seus esforços aixecant la camisa dels republicans ingenus que el seguien.

A l'Oriol Anguera de Sojo podreu titllar-lo de tot, però cal confessar que és un home que va per feina. Un altre necessita una llarga temporada de fer, desfer i veure-les venir, abans de canviar radicalment de casaca. Anguera de Sojo, al contrari, en un tres i no-res ha liquidat una història política i quelcom que uns en diuen conviccions i que l'ex-català Anguera deu considerar com uns mitjons o uns mitjans d'arribar a... la san-tedat.

Què en direm d'un home que ha saltat com una llagosta del caire del separatisme a ple camp espanyolista? Al costat d'Anguera de Sojo, Cambó resulta com una mena de Verge Immaculada.

No ens ha enganyat del tot. Sempre havíem cregut que sota d'aquella cara de mussol encostipat s'hi amagava quelcom de pervers i d'innoble.

Tornem-hi amb l'Anguera. Hi haurem de tornar sovint. Entre mecs-mecs i quecs-quecs està treballant com un mul en preparar la sucursal a Catalunya de la C. E. D. A. de Gil Robles. No cal dir que a la «Lliga» no hi veuen de cap ull i estan disposats a ésser més espanyolistes que Royo Villanova, més hemofílics que la darrera borbonada i més catòlics que Déu.

Mentrestant, el diminut Anguera de Sojo, diminut en tot menys en la mala intenció, serà ungit pels *castizos* amb el títol de: «El más español de los catalanes y el más catalán de los españoles».

Li recomanariem, però, que no deixi de conrear les influències que, per via familiar, té a les regions celestials.

Un dels primers actes de la presència de la C. E. D. A. a Catalunya és la celebració, en projecte (creiem que la idea restarà sempre en projecte) d'un formigueig catòlic-agrari a Montserrat, per l'estil dels que han tingut lloc amb tant èxit (!) a l'Escoria! i a Covadonga.

*Ens sembla que riurem.

* * *

Un discurs d'Anguera de Sojo a Montserrat seria una cosa definitiva. Imagineu-vos els ecos repetint tres o quatre vegades les paraules que l'orador (!) ha de dir a glops i si no us moriu de riure és que no esteu ungit amb la gràcia de la ironia. No és que fem burla d'un defecte físic. Al fi i al cap, pel que s'ha vist, el tartamudeig és el defecte més petit d'aquest home que ha tingut la màxima confiança de Catalunya i que s'ha passat vergonyosament a l'enemic, sense escrúpols ni pudor.

* * *

Direm una cosa que sembla una endevinalla, però que tothom entendreà, sobretot els qui han d'entendre-ho:

La política d'estira i arronsa acaba com les gomes a les quals se les sotmet a aquest joc. S'afluixen o es trenquen.

Qui amenaça i no pega, per bèstia es queda.

Si vols cercar pessigolles, un bastó no hi és de més. Si tems que et cerquin les teves, amaneix dos bastons.

No sacrificis mai els teus a benefici de les intencions d'altri.

* * *

Unes preguntes sense malícia:

Com està l'afer de la cessió del castell de Montjuïc?

I el de la vella catedral de Lleida, convertida des de Felip V en caserna?

Com rutlla la qüestió del port de Barcelona, que va inspirar tants discursos i féu desprendre tanta tinta?

Encara continuen al seu lloc els magistrats declarats indesitjables per l'opinió pública?

* * *

Després de tapar-nos el nas parlarem d'un dels protagonistes del darrer, per ara, aldarull jurídic-grotesc. Li hem vist la pinta per fotografia i ens ha semblat més aviat un cretí que una persona normal. Aquells ulls dissimulats per unes ulleres negres; el front curt i estret; la clepsa arranada... tot plegat ens sembla que donaria feina a un frenal.

Per la boca se li ha anat l'ànima, i en dir que la Generalitat i la seva policia

eren *una mierda*, s'ha després generosament d'una partícula de la seva personalitat.

Heus ací, doncs, que un hom no sap si aquest funcionari d'importació és «fiscal» o «fecal».

* * *

En les criaturades bèl·lico-recreatives dels carlins, darrerament celebrades i aplaudides com cal, s'ha remarcat la presència de capellans. Què hi diu el seu bisbe, conegut per uns per la «Bella Irurita» i per altres pel *chulo* «Manolo»? No valdria més que aquests capellans de bosc es dediquessin a les ocupacions pròpies de llur sexe o bé s'entretinguessin a jugar-se les misses al cau, com acostumen a fer en els Cercles Tradicionalistes, abans que fossin atacats per la fúria guerrera?

Cal que els capellans tinguin molt de compte en ficar-se on no els demanen. Hi arriuen més que ningú.

* * *

Els governants lerrouxistes, que treballen contra la República per compte de l'empresari o contractista Gil Robles, van omplint de monàrquics els escalafons oficials.

Ara han donat un alt càrrec al prou conegut general Fanjul, monàrquic, cavernícola i un dels herois de les vergonyes colonials. Què en direm?

Precisament, regirant papers vells, ens ha vingut a les mans aquest trist comentari a la República del 1873, el qual, dissortadament, no ha perdut actualitat:

«Ací a Espanya, a l'any 73, quasi tots els empleats eren monàrquics i monàrquics eren quasi tots els generals; el futur heroi de Sagunto va fer la major part de la seva carrera en temps de la República; i el cos diplomàtic procedia de les passades situacions.»

Estem igual que el 1873. No ha canviat res.

Vies Urinàries

BLÉNORRAGIA (Purgacions)

i totes les greus complicacions de l'aparell GENITO-URINARI, tals com CISTITIS, PROSTATITIS, GOTA MATINAL, o MILITAR, ORQUITIS, etc., de l'home; METRITIS, VAGINITIS i ANEXITIS, de la dona; s'obté un ràpid i segur resultat amb l'ús dels

SELLOS OSSAM

Llurs propietats antisèptiques i microbicides comuniquen a la sang i a l'orina i es noten llurs efectes a les primeres preses; calmen els dolors produïts per la micció; l'orina es manté asèptica i els gonococos són destruïts fins a obtenir amb llur ús una veritable i completa curació

De venda: Dr. ANDREU; Segalà (Rbla. Flors, 14). Farmàcia de la Creu; Farmàcia Tarrés (Carme, 84); Pujol i Culell (Pelayo, 56); Ferrer i principals farmàcies

FABRICA DE BILLARS - Boles de vori i de pasta - Articles de joc en general. - Constructor exclusiu dels billars elèctrics «JAPONES» i JARDINERIA MODERNA» (patentats)

EUSEBI ESCARDIBUL

Correspondència: Apartat de Correus, 200 - Casa fundada l'any 1840

DESPATX: UNIO, 4
TELEFON 16876

BARCELONA

**LA MILLOR NAVALLA
D'AFAITAR?**

ARTERO

NOM DE GARANTIA

MARCA REGISTRADA

Llibreteria, 9 (tocant la Plaça la República) BARCELONA

ORTOPEDIA MODERNA

Fill de B. Carcasona

Taller i Despatx: Escudellers Blancs, 8
Telèfon 10916 Casa fundada en 1875

Aparells exprofessos per a cada malalt
Braguers Reguladors

per a la retenció absoluta de la trencadura.
Faixes per estòmacs i ronyons caiguts.
Faixa cotilla abdominal. Models moderns.

Cotilles Ortopèdiques

per a curar o corregir les
desviacions de l'esquena.

Més de 50 anys de pràctica són la millor garantia

EDEN CONCERT

Nou de la Rambla, 12 - Tel. 19623

El Primer Music-Hall d'Espanya

— TOTS ELS DIES —

*** Laure Diana ***

SUPREMA GRAN VEDETTE PARISIEN

La vedette que guanyà el premi
d'elegància a París 1934

Presentada a l'Empire de Paris, com estrella cantant.
Creadora de la «Revue de Gommeuses» a l'Alcezar
de Paris.

Partenaire de Chevalier en el Gran Cassino de Paris.
Protagonista de diversos films de Henri Garat.

No oblideu l'Eden Concert.

L'actuació de Laure Diana es limitada.

Consultori Mèdic del Dr. CASASSA

VIES URINÀRIES, SÍFILIS I PELL

Preus Econòmics

De 11 a 1, i de 5 a 7-Festius de 11 a 1 - Tallers, 29, entl.

LA BONA SOMBRA

Tots els dies grans atraccions. Actuacions a la pista

MARUJA SAEZ ▼ La parella THOMSON

Amb els seus balls

LEONOR OLIVETE

Molt simpàtica i fina amb l'interpretació de les seves dances

Ball taxi-girl, cada nit mes animat

ESPECTACLES

TEATRE COMIC

Revistes

Avui divendres. - Benefici LEPE

E X I T

Las Vampiresas

Francesc Layret, 55
Telèfon 34541

Frontó Principal Palace

Extraordinaris partits amb cistella

pels asos de la pilota

FRONTO NOVETATS

Tots els dies grandiosos par-
tits, tarda i nit

ELS MILLORS PILOTARIS

Voleu passar una bona estona?
Aneu al FRONTÓ NOVETATS

TEATRE APOLO

Companyia Casals - Clapera - Torres

Dissapte.

Inauguració de la Temporada

Estrena de la comèdia popular
en 5 actes, original de Miquel
Poal-Aragall

**LA TAVERNA
DELS VALENTS**

La millor Companyia Catalana

TEATRE ESPANYOL

L'últim gran èxit de París

EL BOC

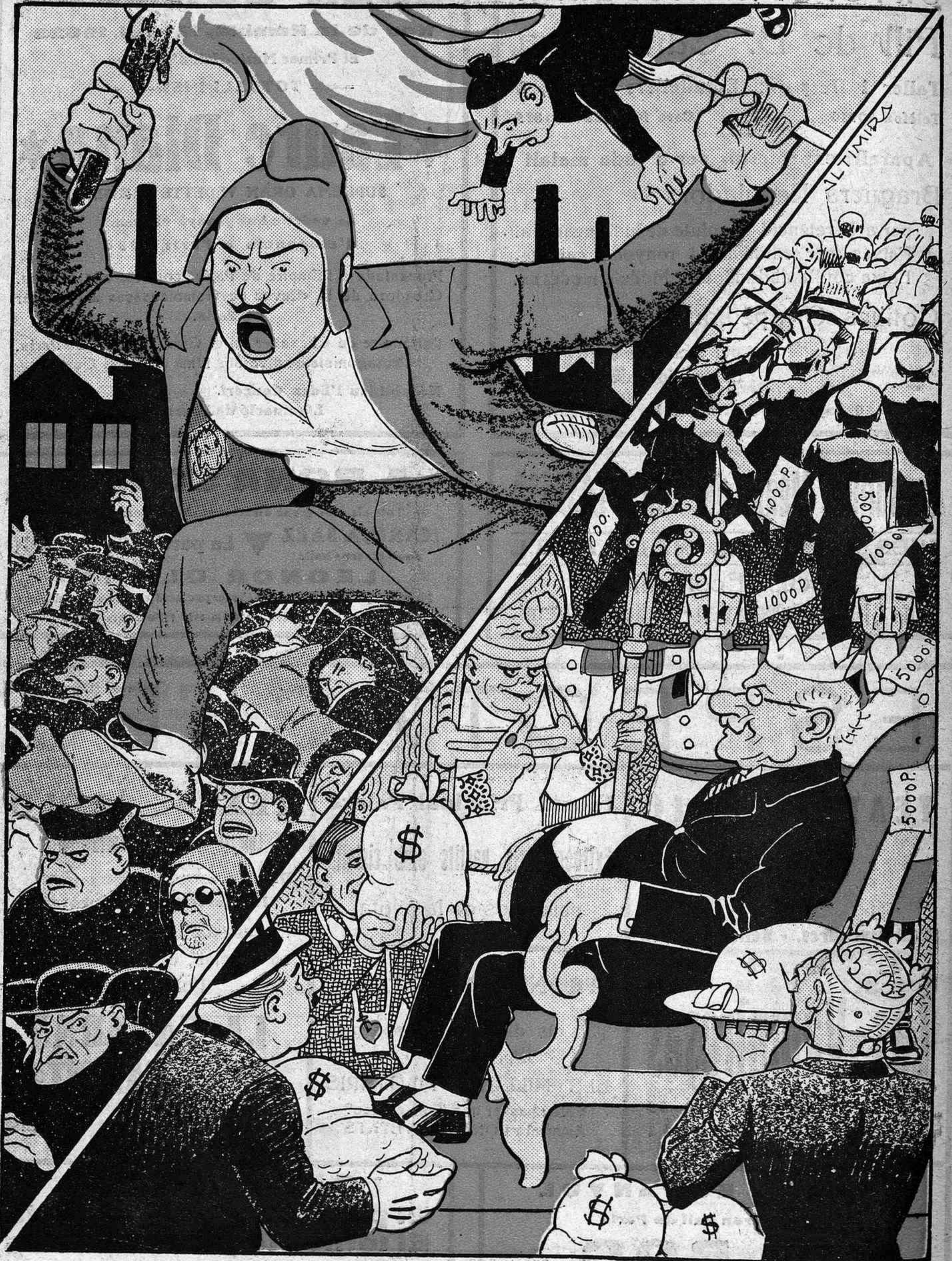
Prepareu-vos a riure amb en Sampere

CINE TALIA

**El precio de la inocencia
El teniente de los besos**

Perdone, señorita, por John Gilbert

REVISTA Y DIBUJOS

EN LERROUX D'AHIR I DON ALE D'AVUI